

σιλέως, ἡ λέξις αὐτὴ μὲ διέφυγε, δὲν ἔχω κανένα λόγον νὰ δυσπιστήσω πρὸς τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ Κ. δουλὸς τοῦ Δουράς.

Ὁ Κ. πρίγκηψ Ποᾶ. Κάμνει κατὰθεσιν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ ἀνωτέρω μάρτυρος.
(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ

(Συνέχεια.)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

(Τὸ θέατρον περιτῶ μεμονωμένον μέρος πλησίον τοῦ παλατίου τῶν Καπουλέτων. Ἀριστερᾶ τὰ τεῖχη τὰ περικυκλοῦνται καὶ προασπίζοντα τὸν κήπον ἢ τὸν παράδεισον τοῦ παλατίου τῶν Καπουλέτων. Νύξ.)

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΡΩΜΑΙΟΣ, μόνος. (Ἰστάμενος πρὸ τοῦ τοίχου τοῦ κήπου.) — Δὲν δύναμαι νὰ προχωρήσω. Ἐκεῖ εἶναι ἡ καρδία μου, ἐκεῖ εἶναι ἡ ζωή μου, ἐκεῖ εἶναι ἡ ὑπαρξίς μου.

(Ἀνδρῆρχεται τὸν τοῖχον καὶ γίνεται ἄφαντος. Ὁ Βενβολίος παρουσιάζεται εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου καὶ τὸν βλέπει καθ' ἣν στιγμήν εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ τοίχου. Προστρέχει ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Μερκούτιου.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. (Τρέχων πρὸς τὸν Ρωμαῖον.) — Ῥωμαῖε! ἐξάδελφέ μου!

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Πᾶ! εἶναι φρονιμώτερος ἀπὸ ἡμᾶς Ἐπέταξεν, ἀγαπητέ μου, ἔγινεν ἄφαντος. Θὰ τὸν εὑρετε εἰς τὴν κλίνην του.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ὅχι δά. Τὸν εἶδα νὰ φεύγῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος· πρὸ ὀλίγου ἀνέβηκε τὸν τοῖχον αὐτόν. Ἄς τὸν φωνάξωμεν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ἄς καλέσωμεν καλλίτερον τὴν σκιάν του. Ῥωμαῖε! Ἰδιοτροπία! Τρέλα! Παραλογισμέ! Εὐπατρίδα! Πάθος! Δάκρυον! Στεναγμέ! Πῶς θέλεις νὰ σὲ καλέσω! Ἀναστέναξον μόνον καὶ θὰ σὲ ἀναγνωρίσω. Εἰπέ ἓνα μόνον στίχον ἐλεγειακὸν καὶ θὰ ἐννοήσω ὅτι ὑπάρχεις. Ὁμοιοκαταλήκτισον τὸ ἔρωσ μὲ τὸ μέρος.

Ἐπικαλέσθητι τὴν Ἀφροδίτην ἢ δὸς παρώνυμόν τι εἰς τὸν υἱόν της Ἐρωτα τὸν πατέρα τοῦτον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἄλλὰ δὲν κινεῖσαι, δὲν ἀποκρίνεσαι· εἶσαι ἄφωνος, ἀπέθανες. Ῥωμαῖε, σὲ καλῶ! Σὲ ἐξορκίζω εἰς τοὺς ἀστράπτοντας καὶ μέλανας ὀφθαλμούς της Ῥοζαλίνας, εἰς τὸ λευκὸν καὶ λεῖον μέτωπόν της, εἰς τὰ πορφυρᾶ χεῖλη της, εἰς τὸν λεπτοφυῆ πόδα της, ἐμφανίσθητι! ἐμφανίσθητι! ἐγέρθητι! . . .

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ἐὰν σὲ ἀκούσῃ θὰ δυσαρεστηθῇ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Θὰ δυσαρεστηθῇ! καὶ μήπως εἶπον τίποτε προσβλητικόν; Οἱ λόγοι ἦσαν ἄγνοι καὶ εὐπρεπεῖς· τὸν ἐκάλεσα ἐν ὀνόματι ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. (Ζητῶν αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.) — Μάταιος κόπος! θὰ ἐκρύβῃ ὑπ' αὐτὰ τὰ δένδρα. Ὁ παράδοξος ἔραστής μας ἔχει ἀνάγκην νυκτερινῶν ὄνειροπολήσεων. Ὁ ἔρωσ του εἶναι τυφλὸς, καὶ ἡ σκοτία τῷ ἀρμόζει.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Τὸ βέλος τυφλοῦ τοξότου σπανίως ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ. Νομίζω ὅτι βλέπω τὸν πτωχὸν νέον καθήμενον ὑπὸ μεσπιλέαν καὶ παρακαλοῦντα τὸν Θεὸν νὰ πέσῃ ἡ ἐρωμένη του ἐξ οὐρανοῦ ὅπως πίπτει ὁ ὄριμος καρπὸς ἐκ τῶν κλάδων τοῦ δένδρου. Καλὴν νύκτα, Ῥωμαῖε! — Πηγάζω νὰ κοιμηθῶ. Εἶναι ψύχρα καὶ δὲν μὲ ἀρέσει νὰ κοιμηθῶ ὑπὸ τὸν ἀστερόεντα θόλον. — Ἐρχεσθε;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ὑπάγωμεν· εἶναι κόπος καὶ χρόνος χαμένος νὰ ζητῇ κανεὶς ἐκεῖνον ὅστις δὲν θέλει νὰ τὸν εὑρουν.

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ὁ κήπος τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέρχεται ὁ Ῥωμαῖος.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Ὑπὸ τὸν τοῖχον καὶ ἀφοῦ ἤκουσε τοὺς ἀστεϊσμούς τῶν φίλων του.) — Γελᾷ διὰ τὰς πληγὰς ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἠσθάνθη τὴν ἀγωνίαν αὐτῶν. (Ἡ Ἰουλία ἐμφανίζεται εἰς παράθυρόν τι.) — Σιωπή! παράθυρον ἀνοίγεται καὶ φωτίζεται. Ὡ λάμψις καθαρὰ καὶ εὐ-

εργετική. Είναι ἡ Ἰουλία, ὁ ἥλιος καὶ ἡ αὐγή τῆς ζωῆς μου. (Ἰστάμενος ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ θεωρῶν τὴν Ἰουλίαν.) — Ὑψώθητι, ἄστρον ἀγαπητόν· ἄς σβύσῃ πρὸ τῆς θεᾶς σου τὸ νυκτερινὸν ἄστρον ὕπερ παρθενικὸν ὡς σὺ ὠχρίᾳ ὑπὸ φθόνου καὶ λύπης. Μὴ φέρῃς πλέον τὰ ἀσθενικά καὶ πένθιμα χρώματά του· ἀπόβαλον αὐτά. — Ναί, εἶναι ἡ ἀγαπητὴ μου, ναί, εἶναι αὐτὴ. . . ὦ! εἴαν εἴξευρε πόσον τὴν ἀγαπῶ! (Ἀκροάζεται.) Εἶπε . . . τίποτε. . . μόνον τὸ εὐγλωττον βλέμμα τῆς ὀμιλεῖ· θὰ τῇ ἀποκριθῶ! . . . ὦ! ὄχι. . . ἄς καταστείλω τὴν τόλμην ταύτην. . . δὲν ὀμιλεῖ πρὸς ἐμέ. — Ὁραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς Ἰουλίας, ἀστράψατε ἐν τῇ σκιᾷ, ἢ μᾶλλον ἀντικαταστήσατε δύο ἐκ τῶν ὠραίων ἄστρον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἄς ἔλθωσι τὰ ἄστρα νὰ λάμπωσιν εἰς τὴν θέσιν σας. Ἀλλ' ὄχι, τὸ ἀκτινοβόλον τοῦτο πρόσωπον θὰ ἡμαῦρου ὄλας τὰς νυκτερινὰς λάμπεις, καθὼς ὁ ἥλιος ἀμαυροῖ τὴν λάμψιν τῆς λυχνίας. Ἐν τῷ πλημμυροῦντι ὑπὸ φωτὸς στερεώματι εἴαν ἐφαίνοντο τοιοῦτοι ὠραῖοι ὀφθαλμοί, τὰ πτηνὰ θὰ ἐψαλλον νομίζοντα ὅτι παρῆλθεν ἡ νύξ. — ὦ! πῶς ἡ παρειὰ τῆς στηρίζεται ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς! ἄς ἡμὴν χειρόκτιον τῆς χειρὸς ἐκείνης διὰ νὰ ἐγγίξω τὴν παρειάν.

ΙΟΥΛΙΑ. (Νομίζουσα ἐαυτὴν μόνην.) — Οἱ μοι!

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ὁμίλησεν. — Ὁμίλει ἀκόμη, ἄγγελε τοῦ οὐρανοῦ! . . . καθιστᾶς τὴν νύκτα ἐνδοξον καὶ ὑπερήφανον! εἶσαι ἐκεῖ, ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μου, ὡς ὁ ἄγγελος ὁ ἱπτάμενος ἄνωθεν τῶν ἀνθρώπων. Ἀγγελιαφόρος τοῦ Θεοῦ, φεύγει ἐπὶ τῶν νεφῶν τῶν ὁποίων σπεύδει τὴν ἐκνηρὰν πορείαν· αἱ πτέρυγές του εἰσὶν ἀναπεπταμέναι εἰς τὸν αἰθέριον ὠκεανόν· καὶ οἱ θνητοὶ ἐγείρουσι τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνατρέπονται ὑπὸ ἐκπλήξεως· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀτενεῖς πρὸς τὸν οὐρανὸν δὲν δύνανται ν' ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τὴν θεωρίαν τοῦ θαυμασίου τούτου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ῥωμαῖε! Ῥωμαῖε! διατὶ εἶσαι Ῥωμαῖος! ἀρνήθητι τὸν πατέρα σου ἢ μετὰβαλον τὸ ὄνομά σου· εἴαν δὲν θέλῃς, ὀρκίσθητι ὅτι θὰ μὲ ἀγαπᾷς καὶ παύω νὰ ἦμαι Ἰουλία Καπουλέτου.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Νὰ τὴν ἀκούσω ἀκόμη ἢ νὰ τῇ ὀμιλήσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἐχθρὸς μου, ἀλλὰ τὸ ὄνομά σου. Τί μὲ κάμνει ὁ Μονταῖγος; Τί ἐστὶ Μονταῖγος; Δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος! Ὁ βραχίον οὗτος, ἡ κεφαλὴ, ἡ κόμη, εἶναι Μονταῖγος; ὄχι, εἶσαι σὺ. Μετὰβαλον ὄνομα· ἐν ὄνομα εἶναι μηδέν. Ἄς ὀνομάσωμεν τὸ βρόδον ὅπως θέλομεν, ἢ εὐωδία του ἐσεται ἡ αὐτὴ. Ἐάν ὁ Ῥωμαῖος δὲν ἐκαλεῖτο Ῥωμαῖος, ὄλη αὐτοῦ ἡ χάρις καὶ ἡ τελειότης θὰ ἔμενον εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ. Ἐξάλειψον τὸ ὄνομα τοῦτο ὕπερ δὲν σοὶ ἀνήκει, ἐξάλειψον αὐτὸ καὶ λάβε ὡς ἀντάλλαγμα ἐμὲ ὀλόκληρον.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Γεγωνοῖς τῇ φωνῇ πρὸς τὴν Ἰουλίαν.) — Δέχομαι τὴν πρότασίν σου. Λέγε με ἀπλῶς ἀγαπητόν σου, δός μοι τὸ νέον τοῦτο βάπτισμα καὶ παύω πλέον νὰ ἦμαι Ῥωμαῖος.

ΙΟΥΛΙΑ. (Ζητοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὑπὸ τὸ παράθυρον.) — Ποῖος εἶσαι, σὺ ὅστις ἀκροάζεσαι, σὺ ὅστις προστατευόμενος ὑπὸ τῆς νυκτὸς, ἐρχεσαι νὰ ὑποκλέψῃς τὰ μυστήρια τῆς ψυχῆς μου;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Δὲν ἤξεύρω ποῖον ὄνομα νὰ μεταχειρισθῶ διὰ νὰ σὲ εἶπω ποῖος εἶμαι· τὸ ὄνομά μου, ὦ ἀγαπητὴ ἀγία, τὸ ἀποστρέφομαι διότι σὲ εἶναι μισητόν, καὶ εἴαν ἦτο γεγραμμένον ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου θὰ ἐσχιζα τοὺς χαρακτῆράς του.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὀλίγας λέξεις εἶπες καὶ τὰ προσεκτικὰ ὠτά μου τὰς ἀντελήφθησαν, καὶ ἀνεγνώρισα τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ταύτης. Δὲν εἶσαι ὁ Ῥωμαῖος; . . . υἱὸς τοῦ Μονταῖγου;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Μῆτε τὸ ἐν μῆτε τὸ ἄλλο, ὠραία μου ἀγία, εἴαν τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο σὲ δυσκαρεστῆ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Πῶς ἤλθες ἕως ἐδῶ; διατὶ εἶσαι ἐδῶ; εἶπέ μοι. Οἱ τοῖχοι τοῦ κήπου εἶναι ὑψηλοὶ καὶ δυσανάβατοι. Τὸ μέρος τοῦτο εἶναι ἐπικίνδυνον διὰ σὲ ὡς Μονταῖγον εἴαν σὲ ἴδῃ τις ἐκ τῶν συγγενῶν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἐδανείσθην τὰ πτερὰ τοῦ ἔρωτος καὶ πᾶν ἐμπόδιον ἐξηλείφθη. Τί εἶναι διὰ τὸν ἔρωτα οἱ λίθινοι φραγμοί; Ὅ,τι ἐπιχειρεῖ, τὸ ἐκτελεῖ. Οὔτε τὴν ὀργὴν τῶν συγγενῶν σου φοβοῦμαι.

ΙΟΥΛΙΑ.—Ἐάν σὲ ἴδωσι θὰ σὲ φονεύσωσι.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Πλειότερος κίνδυνος ὑπάρχει δι' ἐμέ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου ἢ εἰς εἴκοσι γυμνά ξίφη. Ἐν μόνον γλυκὺ βλέμμα σου μὲ θεωρακίζῃ κατὰ τῆς ματίας των.

ΙΟΥΛΙΑ.—Δι' ὄλον τὸν κόσμον δὲν ἤθελα νὰ σὲ ἔβλεπαν ἐδῶ.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ὁ μανδύας τῆς νυκτὸς μὲ καλύπτει καὶ μὲ κρύπτει ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των. Ἀγάπα με μόνον, διὰ τὰ λοιπὰ ἀδιαφορῶ. Ὁ βίος ἄνευ τῆς τρυφερότητός σου εἶναι μηδὲν δι' ἐμέ προτιμότερον νὰ μὲ τὴν ἀραιρέσῃ τὸ μῖσός των.

ΙΟΥΛΙΑ.—Ἀλλὰ πῶς ἤλθες ἕως ἐδῶ; Τίς σὲ ὠδήγησε;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Μόνος ὁ ἔρως. Αὐτὸς μόνος διεύθυνε τὰ βλέμματά μου καὶ τὰ βήματά μου. Ἐγὼ οὐδὲν ἄλλο ἔπραξα ἢ νὰ τὸν ἀκολουθῶ. Οὐδέποτε ὑπῆρξα πλοίαρχος ἢ προρεύς· ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο ἀνάγκη νὰ σὲ ζητήσω εἰς τὰς ἀπωτέρας παραλίας, πέραν καὶ αὐτῆς τῆς εὐρυτέρας θαλάσσης, θὰ ἐπεχείρουν τὸν πλοῦν περιχαρῶς καὶ τὰ πάντα θὰ ἐρρίψοκινδύνουον χάριν τῆς αὐτῆς πολυτίμου λείας.

ΙΟΥΛΙΑ.—Ἡξεύρεις ὅτι ὁ πέπλος τῆς νυκτὸς εἶναι ἐπὶ τοῦ προσώπου μου, ἄλλως θὰ ἔβλεπες παρθενικὸν ἐρύθημα καλύπτον τὰς παρειάς μου, ἔνεκα τῶν λόγων τοὺς ὁποίους μὲ ἤκουσες τὴν ἑσπέραν ταύτην νὰ προφέρω. Ἄ! πόσον ἐπεθύμουν νὰ μείνω ἐντὸς τῶν ὄριων τῆς εὐπρεπείας· πῶς ἤθελον νὰ ἤρνούμην ὅ,τι εἶπον. Ἀλλὰ χαίρε, εὐπρέπεια.—Μὲ ἀγαπᾶς; ἠξεύρω ὅτι θὰ ἀποκριθῆς ναι, καὶ θὰ σὲ πιστεύσω.—Μὴ ὀρκισθῆς, ὦ! μὴ, σὲ πρκακῶ. Ὁ ὄρκος σου δύναται νὰ συντριβῇ ἡμέραν τινὰ καὶ λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς γελᾷ διὰ τὰς ἐπιορκίας τῶν ἐραστῶν.—Εὐγενῆ Ῥωμαῖε, εἴαν μὲ ἀγαπᾶς, εἶπέ το ἐντίμως· ἀλλ' εἴαν νομίζης ὅτι δίδω λίαν εὐκόλως τὴν καρδίαν μου, τότε θὰ σιωπήσω, θὰ συνοφρευθῶ, θὰ εἶπω ὅχι διὰ νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ μὲ ἱκετεύσης· ἄλλως δὲν θὰ τὸ πράξω δι' ὄλον τὸν κόσμον.—Ναι, τὸ αἰσθάνομαι, ὦραϊε Μονταίγε, πολλὴν ἔχεις τρυφερότητα, καὶ ἡ διαγωγή μου πιθανὸν νὰ σοὶ φανῇ ἐλαφρά. Ἀλλ' ἐμπιστεύθητι εἰς ἐμέ, εὐπατρίδα·

θὰ μὲ εὖρης εἰλικρινεστέραν ἐκείνων αἰτινες ἔχουσι πλειότεραν προφύλαξιν καὶ πλειότεραν τέχνην. Ὁμολογῶ ὅτι ἠδυνάμην νὰ φανῶ μᾶλλον ἐπιφυλακτικῆ· εἴαν δὲν ὑπέκλεπτες τὸ μυστήριον τοῦ εἰλικρινοῦς ἔρωτός μου χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω. Συγχώρησόν με λοιπὸν, καὶ μὴ ἀποδίδης τὴν τρυφερότητά μου εἰς τὴν ἐλαφρότητα τῆς καρδίας μου, ἀφοῦ μόνη ἡ σκοτεινὴ νύξ ἐπρόδωκε τὸ μυστικόν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Εὐγενῆς κυρία, μὰ τὸ ἱερὸν φῶς δι' οὗ στέφονται τὰ φυλλώματα ταῦτα...

ΙΟΥΛΙΑ.—Μὴ ἐπικαλεῖσαι μάρτυρα τὸν ἀσταθῆ ἀστέρα, τὸν ἀστέρα οὐτινος ὁ κινητὸς κύκλος μεταβάλλεται κατὰ μῆνα. Φοβοῦμαι μήπως καὶ ὁ ἔρως σου καταστῇ ἐπίσης εὐμετάβολος.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ποῖον ὄρκον θέλεις νὰ προφέρω;

ΙΟΥΛΙΑ.—Κανένα· ἢ, εἴαν θέλῃς, ἐπικαλέσθητι τὸν θεὸν τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ, λάβε ὡς μάρτυρα τὸ ἱερὸν εἶδωλόν μου, σὲ αὐτὸν, τὸ θελκτικὸν εἶδωλόν μου· τότε θὰ σὲ πιστεύσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἐάν ποτε ἡ βαθεῖα καὶ καθαρὰ αὐτῆ τρυφερότης...

ΙΟΥΛΙΑ.—Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω ὄρκους. Σὺ προξενεῖς τὴν χαρὰν μου, καὶ ἐν τούτοις φεύγει τὴν καρδίαν μου ἡ χαρά. Ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ τῆς νυκτὸς ταύτης ὑπάρχει πολλὸς κίνδυνος, πολλὸς φόβος· ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀστραπὴν ἣτις διέρχεται καὶ θνήσκει πρὶν δυνηθῶμεν νὰ εἴπωμεν: Ἴδου ἡ ἀστραπή! — Ὑγίαινε, φίλε· ὁ ἔρως μας, ἀσθενὴς κάλυξ μόνις διακρινόμενος, δύναται νὰ καταστῇ ὦραϊον ἄνθος καὶ νὰ ὦρμάσῃ ὑπὸ τὴν πνοὴν ἑαρινῆς αὔρας. Ὑγίαινε, Ὑγίαινε. Εἶθε αἱ καταθέλγουσαι τὴν ψυχὴν μου ἡσυχία καὶ εἰρήνη νὰ καταβῶσιν ἐπίσης καὶ εἰς τὴν καρδίαν σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—ὦ! δὲν προσθέτεις τίποτε ἄλλο; δὲν θὰ πράξῃς πλειότερόν τι δι' ἐμέ;

ΙΟΥΛΙΑ.—Τί ἄλλο δύναμαι νὰ εἶπω;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἄς ἀνταλλάξωμεν τοὺς ὄρκους μας. Ὀρκισθητι ὅτι θὰ μὲ ἀγαπᾶς ὡς σὲ ἀγαπῶ.

ΙΟΥΛΙΑ.—Τὸ ὀρκισθῆν χωρὶς νὰ μὲ

παρακαλέσης· ἐὰν ἠδυνάμην, θὰ ἀπέσυρα τὴν ὑπόσχασίν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἄ! διατί, Ἰουλία; διατί;

ΙΟΥΛΙΑ. — Διὰ νὰ σοὶ τὴν δώσω ἐκ δευτέρου. Ἄλλ' ὅχι, δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε· ἀρκεῖ μόνη αὐτὴ ἡ στιγμή, καὶ εἶμαι εὐτυχής· Ῥωμαῖε, ἡ ἐπιθυμία μου νὰ σοὶ φανῶ ἀρεστή εἶναι ἀπειρος ὡς τὸ πέλαγος· ὁ ἔρωσ μου εἶναι ἀνεξάντλητος ὡς τὰ θαλάσσια κύματα. Ὅσον μᾶλλον σοὶ τὰ ἐπιδαφιλεύω τόσο μᾶλλον μοὶ φαίνονται ἀφθονα.

(Ἀκούεται θόρυβος. Ἡ τροφὸς καλεῖ.)

Ἄκουσον... θόρυβος... ὦ φίλε μου, ὑγίανε. (Στρεφομένη πρὸς τὰ παρασκήνια.) — Ἀμέσως, καλή μου παραμάννα. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Μονταῖγε, φίλε μου, ἔσο πιστὸς πρὸς ἐμέ. (Μετά τινα παύσιν.) — Περίμενε μίαν στιγμήν, μίαν στιγμήν, καὶ ἐπανέρχομαι. (Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν της.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Μόνος.) — ὦ νύξ εὐφρόσυνος! νύξ τὴν ὁποίαν εὐλόγησεν ὁ οὐρανός. Θεέ μου! ἐὰν ἦναι ὄνειρον; δὲν μὲ περικυκλοῖ ἡ νύξ; Νὰ ἦναι ἀρά γε πραγματικὴ ἡ μαγεία αὕτη;

ΙΟΥΛΙΑ. (Εἰς τὸ παράθυρον.) — Τρεῖς λέξεις ἀκόμη, Ῥωμαῖε, καὶ κατόπιν καλὴν νύκτα. Ἐὰν τὸ πάθος σου ἦναι ἐντιμον, ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ νυμφευθῆς, ἀποκρίθητι αὐριον εἰς τὸν ἀπεσταλμένον μου καὶ γνωστοποίησόν μοι πότε, κατὰ ποῖαν ὥραν, εἰς ποῖον μέρος θὰ γίνῃ ἡ ἱεροτελεστία. Τότε θὰ καταθέσω εἰς τοὺς πόδας σου τὴν τύχην μου καὶ θὰ σὲ ἀκολουθήσω πανταχοῦ ὡς κύριόν μου.

(Ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς τροφῆς.)

ΤΡΟΦΟΣ. — Κυρία!

ΙΟΥΛΙΑ. (Πρὸς τὴν τροφόν.) — Ἐφθασα, ἔφθασα. — (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Ἄλλ' ἐὰν οἱ σκοποὶ σου δὲν ἦναι τίμιοι, ἄ! σὲ παρακαλῶ...

ΤΡΟΦΟΣ. (Ἐσωθεν.) — Κυρία!

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἀμέσως! ἀμέσως! (Ἐξακολουθεῖ ἀποτεταμένη πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Τότε... παῦσε νὰ μὲ ὀμιλῆς περὶ ἔρωτος καὶ ἀφησὸν με μόνην μὲ τὴν θλίψιν μου. Θὰ στείλω αὐριον.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.) — Σὺ εἶσαι ἡ ἐλπίς τῆς ψυχῆς μου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Καλὴν νύκτα, χιλιάκις καλὴν νύκτα.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Μόνος.) — Χιλιάκις καλὴν νύκτα ἀφοῦ μὲ λείπει τὸ φῶς σου. (Ἀποσύρεται βραδέως.) — Ὁ ἔρωσ ὅστις πλησιάζει τὸ ἀγαπημένον ὄν, βαδίζει ταχὺς καὶ φαιδρός· ὁ ἔρωσ ὅστις μακρύνεται ἀπ' αὐτοῦ, ἔχει τὸ μέτωπον στυγνόν καὶ τὰ βήματα βαρῆα· ὁμοιάζει μὲ τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐναλλάξ ἀφίνει τὰ μισητὰ βιβλία του καὶ κλείεται εἰς τὴν φυλακὴν του.

(Ἡ Ἰουλία ἐμφανίζεται πάλιν εἰς τὸ παράθυρον.)

ΙΟΥΛΙΑ. (Καλοῦσα τὸν Ῥωμαῖον.) — Ψτ! ψτ!... Ῥωμαῖε!... ὦ! διατί νὰ μὴ δύναμαι ὡς ὁ ἐπιτήδειος ἱερακοτρόφος νὰ προσκαλῶ ἀμέσως τὸν προσφιλέ μου ἱερακκα! ἀλλ' εἶμαι δούλη, καὶ ἡ δουλεία δὲν πρέπει νὰ ὑψοῖ τὴν φωνήν. — Ῥωμαῖε! Ῥωμαῖε! — Ἐὰν ἐτόλμων θὰ ἀφύπνιζα τὴν ἠχηρὰν ἠχώ, θὰ ἐξήγειρα τὴν ἀερίαν φωνήν της καὶ θὰ διέσχίζα τὸ σκοτεινὸν σπῆλαιόν της ἐπαναλαμβάνουσα χιλιάκις: Ῥωμαῖε!

(Ὁ Ῥωμαῖος ἀκούει καὶ ἐπανέρχεται.)

ΙΟΥΛΙΑ. — Ῥωμαῖε!

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Πλησιάζων.) — Ἰουλία μου!

ΙΟΥΛΙΑ. — Κατὰ ποῖαν ὥραν νὰ στείλω αὐριον;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Κατὰ τὴν ἐννάτην.

ΙΟΥΛΙΑ. — Δὲν θὰ παραλείψω. Ἀπὸ τώρα μέχρις ἐκείνης τῆς ὥρας θὰ παρέλθωσιν εἴκοσιν ἔτη. Ἄλλ' ἐλησμόνησα διατί σὲ ἐκάλεσα.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Μένω ἀκόμη διὰ νὰ ἐξακολουθῆς νὰ λησμονῆς! Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἔχω ἄλλην κατοικίαν παρά ταύτην εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι.

ΙΟΥΛΙΑ. — Μετ' ὀλίγον ἡ ἡμέρα θὰ φανῇ. Ἦθελα νὰ ἦσο ἤδη μακρὰν· ἐπεθύμουν ἐν τούτοις νὰ μὴ ἐμακρύνεσο πλειότερον πτηνοῦ κρατουμένου διὰ μεταξωτῆς κλωστῆς ὑπὸ νεάνιδος.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἦθελα νὰ ἔμην πτηνόν σου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀγαπητέ μου· θὰ σὲ ἐφόνευα διὰ τῶν πολλῶν θωπειῶν μου. Ὑγίανε, ὑγίανε, ὑγίανε. Θὰ ἐπαναλάβω τὴν λέξιν ταύτην, τὴν τοσοῦτον γλυκεῖαν καὶ θλιβεράν ταύτην λέξιν,

ὕγαινε μέχρι τῆς αὔριον πρωΐας. (Ἀποσύ-
ρεται τοῦ παραθύρου.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Εἶθε ὁ ὕπνος νὰ κατέλθῃ
ἐπὶ τῶν βλεφάρων σου καὶ ἡ εἰρήνη ἐν τῷ
στήθει σου! ὦ! εἰάν ἦμην ὕπνος καὶ εἰρή-
νη! — Ἄς ὑπάγω νὰ εὔρω εἰς τὸ κελλίον
τοῦ τὸν ἀγαθὸν σύμβουλόν μου, τὸν πνευ-
ματικὸν ὁδηγόν μου· ἄς ὑπάγω νὰ ζητήσω
τὴν ἀρωγὴν του, νὰ τῷ διηγηθῶ τὴν εὐ-
δαιμονίαν μου καὶ τὴν χαρὰν μου.

(Ἀναρριχᾶται τὸν τοῖχον τοῦ κήπου)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τὸ σπήλαιον τοῦ ἀδελφοῦ Λαυρεντίου.

(Εἰσέρχεται ὁ ἀδελφὸς Λαυρέντιος
μὲ κἀνιστρον εἰς τὴν χεῖρα.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἡ φαϊόφθαλμος πρωΐα
μειδιᾷ πρὸς τὴν ἀγριομέτωπον νύκτα. Αἱ
ἤδη διαφανεῖς σκιαὶ φεύγουσι καὶ κυλίου-
νται συγκεχυμέναι πρὸς τὴν δύσιν ὡς ὁ
κλονούμενος μέθυσορ. Τὸ ἄρμα μὲ τοὺς πυ-
ρίνους τροχοὺς προχωρεῖ καὶ χαράσσει τὴν
ὁδὸν τῆς ἡμέρας. Πρὶν τὸ φλογερὸν ἄμμα
τοῦ ἀστέρος τοῦ λάμποντος ἐν τοῖς οὐρα-
νοῖς κομίσῃ τὴν χαρὰν καὶ πῖη τὴν δρόσον
τὴν ἐπικεχυμένην ἐπὶ τῆς γῆς πρέπει νὰ
ἐξέλθῃ διὰ νὰ πληρώσω τὸ κἀνιστρόν μου
βοτάνων δηλητηριωδῶν καὶ ἀνθέων ἰαμα-
τικῶν. (Σκέπτεται.) — Ἡ γῆ, ἡ μήτηρ αὐτῆ
τῶν ὄντων, εἶναι ὡσαύτως ὁ τάφος αὐτῶν·
ὁ κόλπος ὅστις παράγει τὰ πάντα, εἶναι ὁ
ἄπειρος τάφος ὅπου τὰ πάντα καταβροχ-
θίζονται. Ζωὴ καὶ θάνατος συγχέονται.
Προσκολλόμενοι εἰς τοὺς μαστοὺς τῆς κοι-
νῆς ἡμῶν Μητρὸς, ζητοῦμεν παρ' αὐτῆς,
ἡμεῖς τοὺς ὁποίους αὐτῆ ἐπλάσε καὶ τοὺς
ὁποίους θὰ καταπίη, φάρμακα καὶ δηλη-
τήρια. Δὲν ὑπάρχει προῖον μὴ ἔχον ἰδίαν
ἀρετὴν· πᾶν ὅ,τι αὐτῆ παράγει εἶναι χρή-
σιμον καὶ ὅλα διαφέρουσι μεταξύ των. ὦ!
μεγάλῃ καὶ βαθεῖα εἶναι ἡ ἐνυπάρχουσα
δύναμις εἰς τὰς ὀπώρας, εἰς τὰ ἄνθη, εἰς
τοὺς ἀστέρας, εἰς τοὺς λίθους. Δὲν ὑπάρχει
ἐπίγειον ἀντικείμενον, ὅσον ποταπὸν, μὴ
περικλειὸν ἰδίαν ζωὴν καὶ μυστικὴν ιδιό-
τητα· δὲν ὑπάρχει ἀντικείμενον, ὅσον εὐ-
εργετικὸν καὶ ὅσον πολῦτιμον, ὅπερ νὰ μὴ

δέκρθεῖρεται καὶ νὰ μὴ καταντᾷ ὀλέθριον.
Καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ καθίσταται ἐγκλημα
κακῶς ἐφαρμοζομένη, καὶ τἀνάπαλιν τὸ
ἐγκλημα ἐξευγενίζεται διὰ τῆς καλῆς ἐ-
φαρμογῆς. (Ἀρέπει ἄνθος πλησίον τοῦ σπηλαίου του.)
Ἰπὸ τὸν τρυφερὸν ὕμένα τοῦ λεπτοφυοῦς
τούτου ἄνθους κρύπτονται συγχρόνως καὶ
ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωὴ· δηλητήριον καὶ ἡδο-
νὴ! Ὅταν τὸ ὀσφραίνεται τις, τὸ γλυκὺ
ἄρωμά του θέλγει τὰς αἰσθήσεις καὶ ἀφυ-
πνίζει αὐτάς. Ὅταν ὁμοῦ γευθῇ τὸν ἐπι-
κίνδυνον χυμόν του, ἡ καρδία πήγνυται
καὶ ὁ ἄνθρωπος θνήσκει. Οὕτω φέρομεν ἐν
ἡμῖν δύο ἐχθρὰς δυνάμεις· τὴν χάριν ἣτις
προέρχεται ἐκ Θεοῦ καὶ τὴν θέλησιν ἣτις
προέρχεται ἐξ ἡμῶν. Ἄμα ὑπερισχύσῃ ἡ
κτηνώδης ἰσχύς, ὁ θάνατος κατατρώγει
τὴν ψυχὴν· τὸ ἄνθος μαραίνεται καὶ χάνεται.

(Εἰσέρχεται ὁ Ρωμαῖος.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Καλημέρα, πάτερ μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἔσο εὐλογημένος. Ποία
ἔωθινὴ καὶ γλυκεῖα φωνὴ μοὶ πέμπει τὸν
χαιρετισμὸν τοῦτον; Νέε φίλε, ὅταν ἀπο-
χαιρετᾷ τις τόσον ταχέως τὴν νυκτερινὴν
στρωμνὴν σημαίνει ὅτι κατέχεται ὑπὸ
πνευματικῆς ταραχῆς. Ἡ φροντίς ἀγρυπνεῖ
ἐν τῷ γεροντικῷ ἐγκεφάλῳ, καὶ ἀποδιώκει
τὸν ὕπνον· αἱ χρυσαῖ πτέρυγές του πλα-
νῶνται ὑπὲρ τὴν ῥωμαλαίαν νεότητα, εἰς
τὸν ἐλεύθερον καὶ ἀκμαῖον ἐγκέφαλον, εἰς
τὰ μέλη τὰ μὴ καταπονηθέντα εἰσέτι ὑπὸ
τοῦ χρόνου. Ἡ ἐπίσκεψίς σου εἶναι λίαν
ἔωθινὴ. ὦ! εἶμαι βέβαιος ὅτι ψυχικὴ τις
ταραχὴ σὲ ἐξήγειρεν, ἴσως μάλιστα ὁ νεα-
νίας μας δὲν κατεκλίθη τὴν νύκτα ταύ-
την... τί λέγεις;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Εἶναι ἀληθές, πάτερ μου,
καὶ ἡ νυκτερινὴ ἀνάπνοσις ὑπῆρξε γλυκυ-
τέρα τοῦ ὕπνου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ὁ Θεὸς νὰ ἐλεήσῃ
τοὺς δυστυχεῖς ἁμαρτωλοὺς. Ἦσο μὲ τὴν
Ῥοζαλίαν;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Μὲ τὴν Ῥοζαλίαν!...
ὦ! ὄχι, πάτερ μου· δὲν γνωρίζω πλέον
τὸ δυστυχές τοῦτο ὄνομα.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐχει καλῶς, τέκνον
μου· ἀλλὰ ποῦ διῆλθες τὴν νύκτα;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Θὰ σᾶς τὸ εἶπω χωρὶς
νὰ μὲ ἐρωτήσετε ἐκ νέου. Ἡ ἐχθρά μου

καὶ ἐγὼ συνητηθήμεν εἰς τὸν αὐτὸν χορὸν. Ἐπλήγωσα τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἐπληρώθην. Σὺ μόνος δύνασαι νὰ μὲ θεραπεύσῃς· τὸ φάρμακόν εἶναι ἐν τῇ ἱερᾷ χειρὶ σου. Σεβάσμιε πάτερ, δὲν πρόκειται μῆτε περὶ μίσους μῆτε περὶ ἐκδικήσεως· ἢ ἐχθρά μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα σύμφωνοι· σοὶ ἀποταίνομεν τὴν αὐτὴν παράκλησιν.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ὅμιλοι σαφέστερον, καὶ ἐξηγήθητι ἀπλούστερον. Ἐὰν ἐξομολογήσαι δι' αἰνιγμάτων, δι' αἰνιγμάτων θὰ σὲ συγχωρήσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Λοιπὸν μάθε σαφῶς καὶ ἀπλῶς ὅτι ἔδωκα ὅλην τὴν καρδίαν μου εἰς τὴν θελκτικὴν κόρην τοῦ πλουσίου Καπουλέτου. Μοὶ ἔδωκε τὴν ἰδιὴν τῆς καὶ εἴμεθα σύμφωνοι· εἰς σὲ ἀπόκειται νὰ συμπληρώσῃς, διὰ μυστικοῦ γάμου, τὴν συμφωνίαν ἡμῶν. Πῶς, εἰς ποῖον μέρος, εἰς ποῖαν ἐπαχὴν εἶδαμεν ἀλλήλους, συνεννοήθημεν, ἠγαπήθημεν, θὰ σοὶ τὰ εἶπω συμπεριπατῶν μετὰ σοῦ. Ἀλλὰ πρὸ πάντων σὲ καθικετεύω εὐλόγησόν με σήμερον.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Μὰ τὸν ἅγιον Φραγκίσκον! τί μεταβολὴ εἶναι αὕτη! Τόσον ταχέως λοιπὸν ἔλησμανήθη ἢ τοσοῦτον προσφιλές ἐκείνη Ῥοζαλίνα! ὦ νέοι, νέοι! ὁ ἔρωσ σας δὲν καταβαίνει ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τὴν ψυχὴν σας. Ἐνθυμείσαι τὰ δάκρυά σου; Χριστὲ καὶ Κύριε! πόσα πικρὰ δάκρυα ἔχυσες διὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνην! Δάκρυα ἀνωφελῆ. Οἱ θρῆνοί σου ἀντηχοῦσιν ἀκόμη εἰς τὰ γηραιὰ ὠτά μου, οἱ στεναγμοὶ σου κυματίζουν ἀκόμη ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας. Ὑπάρχουσιν εἰσέτι ἐπὶ τοῦ προσώπου σου τὰ ἴχνη χθεσινῶν δακρύων μὴπω ξηρανθέντων. Ποῖον Ῥωμαῖον νὰ πιστεύσω, τὸν χθεσινὸν ἢ τὸν σημερινόν; Χθὲς ὅλοι αἱ δυστυχίαι σου προήρχοντο ἐκ τῆς Ῥοζαλίνας... καὶ τὸσον ταχέως μετεβλήθη; Ἄ! συμφώνησον τοῦλάχιστον ὅτι αἱ γυναῖκες δύνανται ἐπίσης νὰ ὀλισθαίνωσιν ὅταν οἱ ἄνδρες τοσοῦτον ὀλίγην ἔχουσι σταθερότητα.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Πολλάκις μὲ ἐπέπληξες διὰ τὸν πρὸς τὴν Ῥοζαλίαν ἔρωτά μου

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Διὰ τὸν ἔρωτά σου;... ὄχι! Εἶπέ μᾶλλον διὰ τὴν παραφροσύνην σου, προσφιλές τέκνον.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Δὲν μὲ εἶπες νὰ θάψω τὸν ἔρωτά τοῦτον;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Δὲν σὲ εἶπα ὅμως νὰ θάψῃς τὸν ἕνα διὰ νὰ ἐκθάψῃς τὸν ἄλλον.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Σὲ ἱκετεύω, μὴ μὲ ἐπιπλήττης, ἀγαθὲ πάτερ. Ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ εἰλικρινῶς μοὶ ἀποδίδει ἔρωτα ἀντὶ ἔρωτος, ἐνῶ ἡ Ῥοζαλίνα δὲν μὲ ἠγάπα.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Σὲ ἐγνώριζε τί πράγμα ἦτο καὶ ἐμάντευε τὸν εὐμετάβλητον καὶ ἀσταθῆ ἔρωτά σου. Ἀλλ' ἐλθε, ἐλαφροκέφαλε νέε, ἐλθε μετ' ἐμοῦ, θὰ σὲ βοηθήσω. Πιθανὸν νὰ ἀποβῇ εὐτυχὲς τὸ συνοικέσιον τοῦτο, καὶ τὸ ἀρχαῖον μῖσος τῶν δύο οἰκογενειῶν δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς διαρκῆ φιλίαν.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἄς ἐξέλθωμεν, ἄς ἐξέλθωμεν, διότι πολὺ βιάζομαι, πάτερ μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἦσυχα, φρόνιμα! ὁ τρέχων προσκόπτει.

(ἐξέρχονται.)

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΗΔΟΝΕΣ ¹

Α΄.

Ὁ μελετῶν συγκριτικῶς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐθνῶν παρατηρεῖ ἐνίοτε μετ' ἀπορίας σημεῖα τινὰ, ἐν οἷς συναντῶνται διάφοροι λαοὶ καὶ φυλὰ, διακεκρυμένα ἀλλήλων διὰ τε τῆς γλώσσης, τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν παραδόσεων, καὶ ἐπὶ τέλους διὰ τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως ἐπιμιξίας μεταξὺ τῶν. Ἦθη καὶ ἔθιμα οὐχὶ ὀλίγα, παντοῖαι προλήψεις καὶ τελεταὶ εἰσὶ κοινὰ εἰς διάφορα ἔθνη, ἅτινα ὡς τοῦλάχιστον δυνάμεθα ἀτελῶς ποιεῖν νὰ πληροφορηθῶμεν ἐκ τῆς ἱστορίας δὲν τὰ παρέλαβον ἐξ ἀλλήλων, ἀλλ' ἐκ κοινῆς πηγῆς τέως ἀγνώ-

¹ Τὸ παρὸν ἄρθρον εἶναι ἀπόσπασμα τοῦ κατὰ τὸν ἐρετικὸν Ῥοδοκανάκιον φιλολογικὸν ἀγῶνα βραβευθέντος συγγράμματος « Μελέτη ἐπὶ τοῦ βίου τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, » τοῦ Κ. Ν. Γ. Πολίτου. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο, διηρημένον εἰς τέσσαρας τόμους ὧν ἕκαστος ἀπερτίζεται ὑπὸ εἰκοσι τυπογραφικῶν φύλλων, ἐκδοθήσεται ἕσπον εὐπω. Σ. Η.